

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/10/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115226665
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8115226665.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Romana Tótha a JUDr. Mareka Košča v právnej veci žalobcu: F. O., H.. XX.X.XXXX, C. N. XXX, zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 10C/426/2015-35 zo dňa 8.12.2016, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov napadnutým rozsudkom rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 196,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 196,- eur od 26.11.2015 do zaplataenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX z 29.9.2009, uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach - bod 12/ o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná. Posledným výrokom rozsudku priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. V dôvodoch rozsudku uviedol, že strany sporu uzavreli dňa 29.9.2009 formou predtlačie písomnú úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXX. Žalovaný ňou poskytol žalobcovi úver vo výške 200,- eur za poplatok 196,- eur, ktorý sa žalobca zaviazal uhradiť v 12 mesačných splátkach po 33,- eur počnúc dňom 25.10.2009. Celkovo sa zaviazal zaplatiť žalovanému 396,- eur. Podľa prehľadu o splátkach (č. I. 6) žalobca uhradil žalovanému celkovo 396,- eur, prvá platba bola dňa 25.10.2009. Prvoinštančný súd považoval za potrebné v prvom rade vysporiadať sa s tvrdením žalovaného, že žalobca nemá status spotrebiteľa a že sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu. V tejto súvislosti citoval zákonné ustanovenia § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že žalobca nepochybne neuzatváral úverovú zmluvu ako podnikateľ, ale ako fyzická osoba a ani pri jej plnení nekonal v rámci obchodnej či inej podnikateľskej činnosti. Preto s poukazom na § 52 ods. 4 OZ mal za to, že žalovaný má bez akýchkoľvek pochybností status spotrebiteľa. Právny vzťah účastníkov konania tak súd prvej inštancie posúdil podľa noriem spotrebiteľského práva, a teda aj podľa osobitného právneho predpisu zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Poukázal na ustanovenie § 53 ods. 5 OZ, podľa ktorého neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Vyslovil názor že sporný poplatok nie je vylúčený zo súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok v zmysle § 53 ods. 1 OZ, pretože nepredstavuje hlavný predmet plnenia. Za hlavný predmet plnenia v

zmysle európskej judikatúry sa považujú podmienky, ktoré upravujú základné plnenia zmluvy a ktoré ju ako také charakterizujú. Administratívny poplatok dohodnutý v úverovej zmluve rozhodne nie je základným plnením zmluvy, a preto nepredstavuje jej hlavný predmet plnenia. Druhý prípad vylúčenia súdnej kontroly je nie samotná cena, ale primeranosť ceny na jednej strane a tovaru a služieb na druhej strane ako protiplnenie (napr. rozsudok C-26/13 zo dňa 30.4.2014 vo veci Arpád Kásler, Hajnalka Káslerné Rábai proti OTP Jelzálogbank Zrt, bod 54). Podmienky, týkajúce sa protihodnoty, ktorú dlhuje spotrebiteľ veriteľovi alebo ktorá má vplyv na skutočnú cenu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť veriteľovi, teda v zásade nepatria do tejto druhej kategórie podmienok vylučujúcich súdnu kontrolu, s výnimkou otázky, či je výška protihodnoty alebo cena, ktorá je dohodnutá v zmluve primeraná službe veriteľa (rozsudok C-143/13 z 26.2.2015 vo veci Bogdan Matei, Iona Ofelia Matei proti SC Volksbank Romania SA bod 55, 56). Prvoinštančný súd v danom prípade neskúmal sporný administratívny poplatok len z pohľadu primeranosti jeho výšky, ale skúmal jeho charakter v intenciách posúdenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, teda či spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zo zmluvy ani z VOP pritom nevyplýva, za čo vlastne sa tento poplatok platí, preto absentuje požiadavka jeho určitosti. Spotrebiteľ tak platí za niečo, čo po materiálnej stránke mu nie je dodané. Pri spotrebiteľských úveroch je pritom nevyhnutné, aby dohodnutými poplatkami sa platilo za skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ17U 192/2010 zo dňa 3.5.2010 a dodal, že tento záver si osvojil aj Krajský súd v Prešove napr. v rozsudku sp. zn. 18Co 109/2011.

3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že je mu z jeho činnosti známe, že v úverových zmluvách žalovaného sa výška administratívneho poplatku odvíja od výšky úveru. Poplatok, ktorý má pokryť náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere však nemôže byť ovplyvnený výškou úveru. Ak sa tak stalo, vedie to k záveru o tom, že žalovaný sa týmto, pomerne sofistikovaným spôsobom, snažil opticky vyvolať dojem nižšej úrokovej sadzby, aj keď v skutočnosti administratívny poplatok odvíjajúci sa od výšky úveru vo svojej podstate predstavuje úrok. Spotrebiteľ by teda mal platiť administratívny poplatok za dodané skutočné plnenie, musí byť preto predmet administratívneho poplatku určitý a musí byť v primeranej výške. Ak tieto atribúty nie sú splnené, spôsobuje to značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a teda ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Nejedná sa totiž o prípad vylúčenia súdnej kontroly v zmysle § 53 ods. 1 vety druhej, keďže administratívny poplatok nepredstavuje hlavný predmet plnenia úverovej zmluvy (hlavný predmet je poskytnutie úveru za úrok ako to vyplýva z § 497 Obchodného zákonníka), navyše nebol individuálne dojednaný (jeho výšku stanovil žalovaný bez možnosti ovplyvnenia žalobcu).

4. V dôvodoch rozsudku prvoinštančný súd ďalej uviedol, že pre právne posúdenie uplatneného nároku bolo potrebné vyhodnotiť úverovú zmluvu podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú príkladom uvedené v § 4 ods. 2 a medzi nimi pod písm. h) ročná úroková sadzba, pod písm. j) je uvedená ročná percentuálna miera nákladov, pod písm. k) priemerná ročná percentuálna miera nákladov s tým, že ak nie je v zmluve niektorá z uvedených náležitostí uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nepochybne v predmetnej úverovej zmluve nie je uvedený povinný napr. údaj o RPMN, preto úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný teda má nárok len na zaplatenie sumy poskytnutého úveru t. j. 200,- eur, a keďže žalobca podľa zhodného vyjadrenia účastníkov zaplatil žalovanému sumu 396,- eur, má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 196,- eur v zmysle ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 456 Občianskeho zákonníka. Z prisúdenej istiny, t. j. zo sumy 196,- eur súd priznal aj úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému (25.11.2015) s poukazom na § 517 ods. 1, 2 OZ, a to úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 196,- eur od 26.11.2015 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

5. Následne sa prvoinštančný súd zaoberal aj námietkou premlčania, vznesenou žalovaným. Konštatoval, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný majetkový prospech, a o tom, kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti skôr (rozsudok Najvyššieho súdu 2CZ 35/77 zo dňa 17.12.1978). Žalobca sa dozvedel o tom, že plnil viac ako podľa zákona mal až v októbri 2015, a teda dvojročná subjektívna premlčacia lehota mu uplynie až v októbri 2017. Objektívna premlčacia lehota plynie od vzniku bezdôvodného obohatenia t. j. v danom prípade od úhrad žalobcu žalovanému. Súd však zastáva názor, že v danom

prípade je potrebné vychádzať z desaťročnej premlčacej lehoty. Žalovaný má totiž v predmete činnosti poskytovanie úverov a preto sa vyžaduje, aby dodržiaval príslušné právne normy vzťahujúce sa na ich poskytovanie. Žalovaný preto minimálne musel byť uzrozumený s tým, že pokiaľ v úverovej zmluve neuviedol obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú citované v tomto rozsudku napriek tomu, že musel si byť vedomý toho, že ide spotrebiteľa, nebude môcť od žalobcu žiadať úroky a iné poplatky a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozumený. Minimálne teda na jeho strane išlo o nepriamy úmysel získať majetkový prospech. Keďže posledná úhrada bola vykonaná 25.9.2010 a až posledná úhrada predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, desaťročná premlčacia lehota uplynie až 25.10.2020.

6. Prvoinštančný súd o trovách konania rozhodol podľa 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto neúspešnému žalovanému súd uložil povinnosť nahradiť argumentačne úspešnému v spore žalobcovi, trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením

7. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný. Odvolateľ zdôraznil, že vo vyjadrení k žalobe vzniesol námietku premlčania a má za to, že požadovaný nárok žalobcu sa stal premlčaný. Tvrdí, že k premlčaniu dňa 28.8.2014 došlo na základe uplynutia 4 ročnej premlčacej doby podľa Obchodného zákonníka, a to vo výške 396,- eur. Žaloba bola na súde podaná dňa 26.10.2015. V prípade, ak by súd subsumoval predmetný záväzkový vzťah podľa Občianskeho zákonníka, došlo by k premlčaniu tak v objektívnej ako i subjektívnej lehote, a to dňa 28.8.2013. Žalobca uplatnil svoj nárok až dňa 26.10.2015. Žalobca nijako skutkovo nepreukázal možnosť uplatnenia 10-ročnej premlčacej lehoty. Rovnakou problematikou sa už zaoberal Krajský súd Banská Bystrica v prípadoch sp. zn. 13Co/567/2015, 13Co/557/2015, 13Co/90/2015. Žalovaný zastáva názor, že v danom prípade nie je možné aplikovať ustanovenia, ktorými sa žalobca ohrádza, nakoľko zmluva bola uzatvorená v čase, keď podľa Obchodného zákonníka sa zmluva považuje za absolútny obchod, a preto nie je možné na ňu aplikovať iné predpisy ako Obchodný zákonník. Podľa názoru žalovaného predmetný poplatok nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Príslušný poplatok, ktorý v 2/3 predstavuje náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou, nevylučuje nárokovateľnosť splnenia tohto záväzku. Dojednanie takejto platby ako záväzku nad rámec podstatných náležitostí zmluvy o úvere zákonu neodporuje. Argumentáciu súdu, ktorým rozhodol o neprijateľnosti zmluvných podmienok, považuje žalovaný za nepostačujúcu a v rozpore s § 157 ods. 4 O.s.p. Rozhodnutie o určení neprijateľných zmluvných podmienok predstavuje rozhodnutie so závažnými účinkami, a preto je vágne odôvodnenie takéhoto rozhodnutia neprípustné. Žalovaný zastáva názor, že pri plneniach podľa predmetnej zmluvy o úvere, nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol a majetkový prospech získal žalovaný poctivých zdrojov. Žalovaný razantne odmieta, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu. Navrhuje zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalobkyňu zaviazat' k náhrade trov konania.

8. Žalobca vo veci odvolací návrh nepodal, k podanému odvolaniu sa nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie podané žalovaným v zmysle ustanovení 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP).

10. Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote termín verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke súdov SR (§ 378 ods.2, § 219 ods. 1, 3 CSP).

11. Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie napadnutého rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Prvoinštančný súd pre účely rozhodnutia o podanom návrhu vykonal potrebné dôkazy, z nich vyvodil správne skutkové závery a vec napokon aj správne právne posúdil. Dôvody napadnutého rozhodnutia dávajú odpoveď na pre vec rozhodujúce skutkové otázky i na právne posúdenie nárokov. Odvolací súd je toho názoru, že spĺňa v celom rozsahu náležitosti dané ustanovenia § 220 CSP a v podstate dáva odpoveď i na v odvolaní uplatnené odvolacie dôvody.

12. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje a na správne zdôvodnenie aj v celom rozsahu odkazuje.

15. V súvislosti s uplatnenými odvolacími námietkami odvolací súd snáď môže uviesť len nasledovné.

16. Podľa § 52 ods.1,2,3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.4.2004 (ďalej len ako „OZ“), spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Podľa § 53 ods.1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

18. Podľa § 53 ods.4 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

19. Podľa § 54 ods.1,2 OZ, Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

20. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy medzi účastníkmi, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

21. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou zmluvou o úvere pod č. 802000098 zo dňa 29.9.2009 je vzťahom spotrebiteľským v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, pretože nepochybne ide o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z., nakoľko ide o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úveru.

22. K žalovaným vnesenej námietke premlčania aj odvolací súd má za to, že na strane žalovaného v predmetnej veci došlo k vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia, v dôsledku čoho sa inak 3-ročná objektívna premlčacia doba predĺžila na 10 rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel v októbri 2015, žalovaný nepreukázal, že by sa o tom dozvedel skôr. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne stanovoval

náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemožno neuvedenie RPMN v zmluve o úvere hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom. V svetle týchto úvah aj odvolací súd má za to, že nárok žalobkyne nie je premlčaný.

23. Pokiaľ ide o vrátenie bezdôvodného obohatenia, je potrebné konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnej zmluve nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov predmetného spotrebiteľského úveru (RPMN), čo spôsobuje, že v zmysle § 6 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy medzi účastníkmi, je potrebné takýto úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

24. Pokiaľ ide o samotný poplatok, je potrebné súhlasiť aj s tým, že v 2/3-tinách je tento poplatok neúmerne vysoký, a to vo vzťahu k nákladom na vypracovanie, uzavretie zmluvy o úvere a na tzv. všetku administratívnu činnosť. Ide o vágne ustanovenie, ktoré vôbec nešpecifikuje o aké činnosti ide, pričom 2/3-tina z tohto poplatku predstavuje 80 %-né navýšenie úveru. Takýto poplatok je neúmerne vysoký a v tomto slova zmysle aj taký, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. To je ďalší dôvod na určenie neplatnosti tejto časti dojednaného poplatku.

25. Z uvedeného vyplýva, že tak z dôvodu absencie RPMN v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, ako aj z dôvodu vzťahujúceho sa na 2/3-tiny tohto poplatku (neúmerne vysoké a nešpecifikované administratívne náklady na spracovanie úveru), je predmetný poplatok v celosti neakceptovateľný a predstavuje bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, tak ako to konštatuje správne aj súd prvej inštancie.

26. Z vyššie uvedených dôvodov je potrebné súhlasiť aj s určením absolútnej neplatnosti a neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo vzťahu k 2/3-tinám tohto poplatku z úveru, pretože skutočne ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi tohto konania ako dodávateľom a spotrebiteľom.

27. Skutočne je potrebné konštatovať, že takto zadefinovaný poplatok je neúmerne vysoký, v konaní absentuje dôkaz, že žalobca ako spotrebiteľ s jeho podstatou bol oboznámený, nakoľko je súčasťou Všeobecných podmienok poskytnutia úveru žalovaného a nie je uvedený priamo v texte zmluvy, pričom tento poplatok nie je ani náležite špecifikovaný a viaže sa (jeho časť v rozsahu 2/3-tín) na bližšie neurčité náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Navyše je potrebné konštatovať, že nejde o cenu plnenia, pretože túto by mal odrážať úrok z úveru. Podstatou tohto poplatku je pridanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané a so zreteľom na výšku poskytnutého úveru ide o poplatok neúmerne vysoký.

28. V tejto súvislosti nemožno opomenúť, že ide vlastne o situáciu typickú ako je judikovaná v rozsudku Vrchného krajského súdu v Karlsruhe z 03.05.2010 sp. zn. AZ 17 U 192/2010, v ktorom tento súd konštatoval, že ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľa, pričom je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak, tieto sú poskytované vo vlastnom záujme dodávateľa.

29. To znamená, že tento súd aj dojednanie poplatku súvisiaceho s poskytovaním úveru považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku a konštatuje, že za tento poplatok sa neposkytuje spotrebiteľovi skutočné protiplnenie, čo je preukázané aj v predmetnej veci a to práve so zreteľom na neurčitosť a nešpecifikovanosť predmetných 2/3-tín poplatku.

30. Vo vzťahu k rozhodnutiu prvoinštančného súdu o priznaní náhrady trov konania žalobkyne v rozsahu 100 %, vo vzťahu k tomuto neboli zo strany odvolateľa podané námietky nad rámec odvolacích dôvodov týkajúcich sa veci samej, preto odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania nemal dôvod výrok rozsudku, ktorým prvoinštančný súd priznal žalobkyne nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, bližšie preskúmať.

31. Z uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie rozsudku prvej inštancie.

32. Z týchto dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje ako vecne správny a zároveň konštatuje, že týmto svojim rozhodnutím sa neodchýlil od aktuálne judikovaných záverov v rozhodnutiach aj iných senátov Krajského súdu v Prešove. Len príkladmo možno odkázať na rozsudok č.k. 12Co/13/2016-73 zo dňa 6.4.2016, sp. zn. 7Co/151/2016 zo dňa 27.2.2017, sp. zn. 6Co/134/2016 zo dňa 26.7.2016, 7Co/172/2016 zo dňa 27.2.2017, č.k. 10Co/5/2015-178 zo dňa 16.2.2017. V prejednávanej veci odvolací súd nevzhladol dôvod na odklon od v súčasnosti ustálenej rozhodovacej praxe súdov.

35. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný, preto právo na náhradu trov konania patrí žalobcovi. Tento si však trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani žiadne preukázateľné trovy mu v odvolacom konaní nevznikli. Preto odvolací súd rozhodol, že sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

36. Uvedené rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 CSP alebo 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť byť zastúpený advokátom neplatí za podmienok ustanovených v § 429 ods. 2 CSP.